

Nowy komendant Krakowskiego Obozu Warownego.

Następcą generała Kosteckiego na stanowisku komendanta Krakowskiego Obozu Warownego został pułkownik piechoty i dowódca brygady, Józef Becker.

Pułkownik Becker służbę swoją wojskową rozpoczął w b. armii austriackiej w r. 1892, przy pułkach polskich 20 i 13 piechoty. Jako oficer tego ostatniego, wziął udział w wojnie światowej, biorąc udział w walkach na rozmaitych frontach, przewrót w r. 1918 zastał go na stanowisku podpułkownika 113 pułku piechoty, który w krytycznej chwili czynny był na froncie rumuńskim, gdzie zaprzysiął go na wierność Polsce i, po przezwyciężeniu licznych trudności, doprowadził szczęśliwie do Ojczyzny. Z początkiem tego roku, będąc jeszcze na froncie włoskim, wystąpił energicznie przeciw władzom austriackim, odpierając zarzuty niewierności, czynione swemu pułkowi. Po powrocie do Krakowa w dniu 14 listopada 1918 wstąpił do sztabu generała Rozwadowskiego, obejmując w nim stanowisko referenta broni i organizacji armii na Wschód. W r. 1919 walczył zwycięsko w obronie Lwowa, jako dowódca jednej z grup, następnie w 12, 13 i 18 dywizji przeciw Budiennemu. Otrzymawszy rozkaz objęcia dowództwa brygady w 18 dywizji, otoczonej w Brodach przez Budiennego, przebił się tamże w pociągu pancernym „Pionier” i, przybywszy szczęśliwie na miejsce, na jej czele prowadził w dalszym ciągu zwycięskie walki przeciw Budiennemu. W 13 dywizji zdobył po ciężkiej walce Tyszowce i rozbił watahy bolszewickie pod Wertkowicami.

Jeszcze jako oficer armii austriackiej odnosił się pułkownik Becker zawsze bardzo przychylnie względem Legionów, pomagając im, gdzie i ile mógł, wśród swych podwładnych potrafił sobie wyrobić uznanie i sympatię, jako energiczny, sumienny, ale przytem wyrozumiały i życzliwy przełożony.

Za zasługi, położone w szeregach armii polskiej ozdobiony został pułkownik Becker orderem *Virtuti Militari*, trzema Krzyżami Walecznych, orderem *Polonia Restituta* czwartej klasy i odznaką lwowskich „Orląt”.

Cwilerć wieku na stanowisku prymariusza szpitala.

W ubiegłym tygodniu obchodził krakowski Szpital św. Łazarza dwudziestopięciolecie pracy dra Antoniego Krokiewicza na stanowisku prymariusza oddziału chorób wewnętrznych. W sposób cichy, ale serdeczny uczczono zasługi Jubilata, który dla nauki polskiej, a przede wszystkim dla cierpiącej ludzkości zdziałał bardzo wiele, ich służbie poświęcając całe swe życie. Dr. A. Krokiewicz należy

w Krakowie do najzdolniejszych i najsumienniejszych lekarzy internistów, w szerokich kołach swych pacjentów ciesząc się zasłużonym uznaniem, jakie zdobył sobie gruntowną wiedzą i prawdziwie ojcowską troskliwością o ich zdrowie. W piśmiennictwie lekarskim polskim zajął Jubilat również poczesne miejsce, wydając około sto dwadzieścia prac w języku polskim, niemieckim i francuskim, wysoko cenionych przez sfery naukowe, tak krajowe, jak i zagraniczne. Pigułki eukaliptusowe według przepisu

syntetu Jagiellońskiego i zastępcy prosekatora Szpitala św. Łazarza. Z tych czasów pochodzą skrypta „Anatomii patologicznej”, wydane przez dra Krokiewicza, jedyny dostępny wówczas dla młodzieży lekarskiej podręcznik tego przedmiotu. W r. 1887. odbył dr Krokiewicz fachowe studia bakteriologiczne u prof. Kocha w Berlinie i prof. Paltanfa we Wiedniu. Po złożeniu egzaminu fizykalnego powołany został w r. 1891. na kierownika laboratorium bakteriologicznego Krajowej Rady Zdrowia przy Namiest-

Zjazd byłych uczniów gimnazjum częstochowskiego: Uczestnicy zjazdu z ks. prałatem Ciesielskim w pośrodku.

dra Krokiewicza należą do szeroko poszukiwanych specyfików lekarskich.

Dowodem uznania i sympatii, jakimi dr. Krokiewicz cieszy się wśród swych współpracowników, jest ufundowanie przez nich cegiełki Domu Medyków jego imienia z okazji obecnego jubileuszu.

Jubilat urodził się w Krakowie w r. 1862., tutaj ukończył gimnazjum św. Jacka i Wydział lekarski Uniwersytetu Jagiellońskiego gdzie w r. 1886. promowany został na doktora i wśszch nauk lekarskich. Od tego roku aż do 1890. pełnił obowiązki asystenta przy katedrze anatomii patologicznej Uniwer-

nictwie we Lwowie, gdzie pozostawał do r. 1897. pełniąc równocześnie przez lat trzy obowiązki prosekatora przy Szpitalu krajowym we Lwowie. Z dniem 1. czerwca 1897. objął jako prymariusz kierownictwo oddziału wewnętrznego Szpitala św. Łazarza w Krakowie, który prowadzi nieustrudzenie do dnia dzisiejszego.

W ciągu swej trzydziestoletniej działalności lekarskiej zajmował się dr. Krokiewicz głównie pracą nad badaniem cholery i grzńlicy, zyskując sobie uznanie świata naukowego liczne odznaczenia piśmienne od władz przełożonych, przede wszystkim zaś

Święto śpiewackie w Warszawie: Prezydent min. Ponikowski, marszałek Trąpczyński i prezes Zjazdu bar. L. Kronenberg w otoczeniu członków Komitetu zjazdowego.